

La proposta que aquí us presentem va dirigida a les agrupacions locals de la CRIDA però en un futur no llunyà es podria presentar a molts d'altres col·lectius locals de l'esquerra alternativa del nostre país.

Ara per ara i dins el procés que vivim a la CRIDA, és important decidir el nostre paper a nivell local ja que en últim terme cada ~~un~~ un de nosaltres és d'un lloc concret, d'un poble i d'un barri amb problemes específics gens desconectats de les qüestions generals de la nació i de la societat.

UNA PROPOSTA PER LA LLUITA LOCAL: col·lectius alternatius unitaris.

Esquema:

A) INTRODUCCIÓ:

- 1-El context polític actual.
- 2-El món alternatiu i radical.
- 3-La lluita municipal i local.
- 4-Presentar-se a les eleccions municipals?
- 5-L'ANEI: experiència i fracàs d'un projecte.

B) LA PROPOSTA:

- 1-Com han de ser els col·lectius alternatius unitaris?
- 2-El cas de Barcelona.
- 3-Qüestions legals i d'"imatge pública".
- 4-Quin paper ha de jugar la CRIDA en tot això?

A) INTRODUCCIÓ:

Aquest document parteix del convenciment que és prioritària en l'actual context polític la confluència dels diversos sectors del món alternatiu a l'hora de portar a terme una lluita municipal. En aquest sentit la CRIDA ha de potenciar la creació de col·lectius locals unitaris de l'esquerra alternativa sense un afany de capitalitzar els resultats.

1-El context polític actual.

Actualment estem assistint a un desgast de les majories absolutes (PSOE i CiU) que s'explicita per una pèrdua de vots paral·lela a l'alça de l'abstenció (més com a mostra de desencís que com a opció política).

Per altra banda s'ha produït una recuperació de l'esquerra reformista (IC) a nivell electoral que caldrà tenir en compte com a reflex d'una rendibilització de la vaga del 14-d i a un cert decontent per qüestions socials.

Malgrat tot, sembla clar que el nivell de consciència anticapitalista i ecològica està molt lluny d'haver arrelat, en canvi l'alienació general

segueix ben ferma.

2-El món alternatiu i radical.

En aquest context el que comença a configurar-se com a Moviment Alternatiu Català va ben perdut. No sap gaire quina és la seva situació: de crisi, de resistència o de creixement. Sembla ser que es succeeixen una sèrie de "Booms" (quasi gosariem dir periòdics) de l'Independentisme, l'ecologisme i l'antimilitarisme, respectivament. En cada "Boom" hi ha força gent que s'hi apunta com si fos una veritable moda i més tard ho deixa. No volem ser, però, pessimistes i hem de reconèixer que en cada pas algú es queda i la consciència creix.

Podem dir doncs que en aquest moment en el nostre país existeix un món alternatiu tot i que el voldriem més ampli i estructurat.

*Per una banda hi ha el moviment ECOLOGISTA que cada cop compta amb més col·lectius locals i coordinadores comarcals o de zona i, des de fa uns anys, amb un organisme de suport tècnic com és el CEPA (Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius). També al voltant dels debats ecoideològics està a punt de nèixer un nou intent unitari dins l'àmbit ecologista: l'assemblea ecologista de Catalunya, que és una esperança per la vertebració del moviment. La recentment reactivada mobilització antinuclear arrel de l'accident de Vandellós, s'afegeix també al creixement de la lluita ecologista.

A més la consciència ecològica ha crescut, en part per raons externes al país (Antàrtida, Amazònia, Verds alemanys, ...), entre la població catalana.

*Un altre moviment fort en el nostre país és l'ANTIMILITARISTA, ja es va poder constatar durant la campanya contra l'OTAN (i amb la victòria del NO al Principat) i ara està a l'ordre del dia amb l'objecció de consciència i la Insubmissió. És un dels moviments més combatius i amb més tradició als Països Catalans, i aconsegueix, amb una opció alhora personal i col·lectiva, posar en qüestió l'estat en tant que aparell coaccionador i autoritari. La seva proposta és radical: eliminar l'exèrcit i el militarisme, i ha fet arribar el debat (matusserament descafeïnat) al Parlament. L'enfrontament, però, serà dur i es preveu una resistència llarga.

*En quan a l'ESQUERRA RADICAL des de la transició cap aquí ha hagut de triar entre dos camins: o sectaritzar-se i marginalitzar-se o mantenir-se i consolidar-se treballant en els moviments alternatius i en els grups de base (com ho han fet el MCC, la LCR o el MEN). Ara es pot dir que és també un autèntic motor dins el món alternatiu català gràcies a la gran consciència militant de la seva gent.

*Els sindicats del sistema (CC.OO i UGT) mantenen un fort control del món laboral, fins al punt que molta gent alternativa hi està afiliada

tot i haver d'anar sempre a contracorrent. Aquests sindicats cada vegada i malgrat algunes concessions a les bases (14-D), són més grocs i més jeràrquics i les purgues són més freqüents. Tot i així i ha una llum d'esperança: els cada cop més col·lectius sindicals autònoms que proliferen per l'estat espanyol i que, malgrat el que es digui, no són precisament els més corporativistes. No podem deixar de parlar de la recuperació (després de la divisió i la crisi) del sindicat històricament més arrelat i més important dels Països Catalans: la CNT (CGT), que es presenta ara per ara com a única opció sindical de futur amb cara i ulls a casa nostra.

*Ja que hi som parlem doncs del moviment LLIBERTARI. Darrerament s'ha consolidat, treballa a barris i té un mitjà de comunicació, informació i debat: LA LLETRA A. És també del moviment llibertari d'on ha sortit molta de la gent que tira endavant els moviments alternatius; com pel dret a l'habitatge (squatters), l'antimilitarista i l'ecologista. També és el que més s'ha preocupat per crear infraestructura alternativa (ràdios, locals, etc...).

*En quan a l'ALLIBERAMENT PERSONAL, feminisme i moviment de gais i lesbianes s'han consolidat i clarificat. Han fet nombroses coampnyes de conscienciació, han aprofundit en el debat i la pràctica alternativa i també han creat infraestructura (Ca la Dona,...). Una experiència important i amb força de vinculació entre feminisme i antimilitarisme és el DOAN (DONES ANTIMILITARISTES) que aconsegueix reunir més de dues-centes dones en repetides acampades de reivindicació i convivència i que participa activament en els dos moviments.

*Parlem ja de l'independentisme. Després de la fallida del BEAN i Nacionalistes d'Esquerra sembla que el conjunt del moviment s'allunyà de la idea globalitzadora del triple alliberament personal, de classe i nacional. La crisi coincideix amb un "boom" del patriotisme agitatiu, una de les modes que dèiem abans. Per sort actualment l'alliberament nacional torna a abraçar els moviments alternatius i recupera un discurs global. Al mateix temps el patriotisme es situa al seu lloc (ERC i Catalunya Lliure), el seu futur depèn una mica de la nostra capacitat per difondre el nostre projecte i fer-lo entendre als catalans.

*Per altra banda també han sorgit alguns intents, ara per ara embrionaris, de coordinació i debat entre grups i persones del món alternatiu. És el cas de l'Assemblea Alternativa (nascuda d'una convocatòria feta per gent lligada a "Mientras Tanto" i "En Peu de Pau") i l'AGA (Assemblea de Grups Alternatius) lligada al CEPA i on participen des del MOC fins als Amics de la Bici,...

Hem fet un repàs, que pot semblar insuficient, de l'espectre alternatiu a casa nostra. Hem intentat des del que sabem, donar una visió general i mínimament estructurada. Evidentment els "moviments" no estat tan separats

els uns dels altres, normalment tothom participa en més de dos o sovint en quasi tots; només hem volgut assenyalar uns "nivells" o "sectors". En tot cas ens sembla un mètode vàlid per situar-nos en la realitat alternativa catalana. De moment, és evident que el moviment alternatiu existeix al nostre país.

Mostra d'això és que sempre han sorgit intents de manipular-lo o capitalitzar-lo. En són exemple certs partits verds que intenten treure rendibilitat de l'ecologisme o Catalunya Lliure o la Unitat Popular del MDT que fan el mateix amb l'independentisme. Uns mirant Alemanya, d'altres Euskadi, han intentat i intenten reproduir un model per a ells ideal. Nosaltres pensem que ens cal un model propi que reculli experiències de fora però que, sobretot, sigui globalitzador assembleari i nascut de la base.

Per acabar aquest apartat direm que en tot aquest món alternatiu hi trobem a faltar més gent que treballi en la lluita local i creï infraestructura en barris i pobles; sabem que ecologistes, ateneus llibertaris i el que queda del moviment veïnal i associatiu fa temps que hi treballen però ens sembla insuficient.

3-La lluita municipal i local

El moviment independentista de després de Nacionalistes d'Esquerra i el BEAN, a part del cas aïllat de l'ANEI de la qual parlarem més endavant, ha deixat bastant de banda la qüestió local.

Si la nostra és una proposta de base i alternativa al poder actual no podem deixar de banda els objectius més immediats i més propers a cadascú que són els temes municipals i de barri. Un projecte d'esquerra alternativa assembleari, que vol una democràcia directa basada en l'autogestió i l'auto-organització ha de tenir per definició la lluita local com a punta de llança.

Vivim en un moment històric en què els partits en el poder (i els que no hi estan segurament també) aposten per una ordenació territorial centralitzada i en desequilibri amb la natura. L'objectiu olímpic de 1992 s'està convertint en l'excusa per desfermar una especulació immobiliària tant o més forta que la dels seixantes; el 92 és l'excusa per expulsar les classes populars del centre històric de Barcelona, per enderrocar les naus dels Poble Nou i contruir-hi un barri de luxe; s'utilitzen les olimpíades per acabar de convertir el Vallès i El Maresme en comarca industrial i residencial respectivament, de Barcelona; amb els Jocs Olímpics (espanyols o catalans) es fan els grans desastres ecològics (Baix Llobregat, Banyoles ...) i urbanístics, que després del 92 seran ja irreversibles; les carreteres i túnels del país es fan peti qui peti i només en funció d'una millor comunicació de la capital; descentralització i equilibri territorial són temes que tècnics i polítics volen desconèixer.

Davant aquesta nova ofensiva del poder, el moviment alternatiu es troba poc preparat. A alguns barris de Barcelona i comarques del voltant surten respostes a aspectes concrets d'aquest model que se'ns imposa i alguns intents de crítica global. D'atra banda es qüestionen des de l'ecologisme temes com l'especulació del sòl, les agressions ecològiques, la necessitat d'un urbanisme més racional que permeti una millor qualitat de vida o un tema cada cop més preocupant com ho és l'eliminació de residus.

Per tot el que hem dit creiem que cal crear tant a nivell de barri a les grans ciutats, com a nivell municipal als pobles, uns collectius unitaris de lluita local que agrupin tota la gent del camp alternatiu que ara està deslligada. Cal, tanmateix, que aquests collectius es coordinin, comparteixin les experiències i el debat i es dotin d'infraestructura i assessorament tècnic.

4. Presentar-se a les eleccions municipals

És evident que per tot el que hem dit és inútil votar els partits clàssics del sistema i això encara ~~està~~ és més evident a nivell local on la gent que es presenta en les seves candidatures o són la màfia especuladora local, o ambiciosos polítics que procuren fer punts per pujar en la jerarquia del seu partit. D'altra banda, l'abstenció com a postura de fermesa política i rebuig del poder ha deixat de tenir sentit, cada vegada més i l'abstenció ens demostra la desmobilització social de la població (EE.UU, Gran Bretanya...)

No pretenem, perquè no és el moment, encetar un debat sobre si cal o no presentar una candidatura alternativa al Parlament. Encara que estiguéssim d'acord a presentar-la no tenim ni la força ni la infraestructura necessària perquè això es pugués fer amb èxit (i no ens referim a si treuríem vots o no).

Però pel que fa a les eleccions municipals pensem que sí, que cal que els collectius d'esquerra alternativa s'hi presentin. Perquè cal que les lluites populars locals tinguin veu als ajuntaments i puguin arribar a impedir maniobres especulatives i reaccionàries. A més la nostra presència als ajuntaments ens pot permetre l'accés i la transmissió d'informació que ara se'ns amaga:

Experiències de gestió municipal com les llistes alternatives o verdes de Centre-Europa o com els Ajuntaments d'Arbúcies i, fins fa poc, St. Pere de Ribas, a casa nostra, ens demostren com és d'interessant que la lluita popular s'apoderi de les institucions de base de l'estat. No pretenem que la presència a les institucions sigui l'objectiu màxim a assolir pels collectius locals, ni que aquests facin reformisme als ajuntaments. Senzillament tenim la convicció que de cara a crear REALITATS ALTERNATIVES que siguin un veritable contrapoder a l'estat

l'ajuntament és un objectiu a assolir.

5. L'AMEI: EXPERIÈNCIA I FRACÀS

L'Assemblea Municipal d'Esquerra Independentista va ser impulsada sobretot pel MEN i el MDT-IPC, després s'hi afegir el MDT-PSAN i en ocasions tingués el suport de La CRIDA. Potser un dels seus defectes va ser l'excessiva presència d'organitzacions d'abast nacional i la falta de protagonisme dels col·lectius de base:

L'AMEI es va crear sobretot de cara a les municipals del 87 perquè l'independentisme hi tingués un marc electoral. Les pretensions del que havia de ser l'AMEI anaven, però, molt més enllà. Es volia crear un organisme de coordinació i debat entre col·lectius locals, ajuntaments i regidors. El veritable suport infrestructural i d'assessorament tècnic el posaven els ajuntaments d'Arbúcies i St. Pere de Ribes, pobles amb alcaldies d'esquerra nacionalista des de les primeres eleccions municipals. La intenció que L'AMEI fos quelcom més que una plataforma electoral va fructificar poc. Van ser interessants alguns documents com el de l'Ordenació Territorial, les jornades de debat municipal i la creació d'una petita revista.

Tot i que el nom de L'AMEI per fet de dir-se "independentista" limitava la coordinació de col·lectius de camp alternatiu que no es defineixen com a tals, l'assemblea fundacional va ser força important i nombrosa a nivell de col·lectius. De mica en mica, però, la falta d'una coordinació real, l'obstrucció dels canals de comunicació (un membre del secretariat acaparà les adreces i telèfons dels col·lectius) va fer que molts grups es perdessin pel camí.

Anteriorment, de cara a les eleccions de 87, es legalitzaren unes sigles -CUP Candidatura d'Unitat Popular- amb poc temps perquè es pogués donar a conèixer als pobles i arriba a coordinar gent. Finalment, només tres CUPs (Masnou que aconseguí un regidor, i Salt i Premià que no arribaren al mínim de vots) s'afegiren a les candidatures ja presents als dos municipis esmentats (Arbúcies i St. Pere de R.) que repetiren les majories. En definitiva, vam fracassar en els objectius que ens havíem marcat i molts pobles no presentaren candidatura.

Però després de les eleccions la coordinació va desaparèixer, l'MDT-IPC va intentar capitalitzar el treball de l'AMEI intentant convertir-la en una mena de sectorial informalment seva:

Es van anar espaiant les assemblees generals i el secretariat "coordinador" va passar a dirigir l'organització, les reunions del qual es

convocaven en hores i dies en què no podien assistir determinats representants. L'MDT-PSAN va retirar el seu suport i poc després ho feia el MEN. Evidentment molts collectius en marxaren i l'AMEI com a organisme unitari de coordinació s'extingia.

L'experiència de L'AMEI ha estat ininteressant perquè es va veure el que podia ser una coordinació de grups municipals i perquè es van debatre problemes dels grups amb regidors: Cal dir, però, que ja d'entrada l'enfoc era equivocacat, que la coordinació de grups no era prou àmplia i la tendència al control centralitzat ja existia:

B) LA NOSTRA PROPOSTA

1. Com creiem que han de ser els collectius unitaris i alternatius

Pensem que els collectius d'unitat alternativa haurien de ser uns collectius unitaris de tota la gent de l'esquerra alternativa d'una localitat (barri, poble...): El seu objectiu hauria de ser la lluita en qüestions local, tan de resposta a les agressions del sistema (qüestions de qualitat de vida com el preu de l'habitatge o la infraestructura urbana, contra les agressions al medi natural etc.) com d'iniciativa per crear REALITATS ALTERNATIVES que siguin elements de contrapoder (creació d'ateneus, ocupació de vivendes abandonades, cooperativisme, festes populars, borses de treball, revistes, ràdios lliures...) La manera d'organitzar-se hauria de ser, evidentment, assembleària.

Un objectiu dels collectius hauria de ser la presència a l'Ajuntament. No pretenem que el collectiu delegui les seves decisions en un regidor. Els regidors han de ser en tot moment portantveus de l'assemblea i s'han de comprometre a dimitir quan aquesta ho decideixi. Una proposta interessant que ja es fa en alguns llocs és fer els càrrecs de regidor rotatius, però això depèn de la situació de cada poble. Seria interessant que els collectius convoquessin assemblees populars per segons quins temes d'importància: En el cas que el collectiu tingués la majoria i dominés l'Ajuntament aquestes assemblees haurien de fer-se per qualsevol tema important a decidir a més de buscar els canals de participació ciutadana possibles fent del nostre poble una petita democràcia directa:

Quant a la coordinació dels collectius creiem que és imprescindible de cara a compartir experiències, mitjans i infraestructura. Caldria una veritable xarxa alternativa de collectius municipals:

2. El cas de Barcelona.

Si bé a d'altres ciutats catalanes creiem que és possible de crear collectius com els que proposem, a Barcelona, les circumstàncies són diferents: la proposta més adequada hauria de ser crear diversos

collectius unitaris a cada barri i que aquests es coordinessin a l'hora de fer campanyes generals o per presentar-se a les eleccions municipals en una llista alternativa: La necessitat urgent de constituir collectius com aquests és evident pel que hem dit més amunt, per donar una ràpida resposta al muntatge olímpic.

3. Qüestions legals i d'imatge pública

La necessitat de coordinació és positiva i imprescindible, però també és recomenable que aquesta coordinació també es faci evident de cara al conjunt de la societat. Per aconseguir això, una manera seria que els collectius, en la mesura que fos possible, utilitzessin un mateix nom. Això sempre és ~~es~~ conflictiu i caldria el posicionament dels collectius:

De cara a presentar-se a les municipals, la legalització d'unes sigles és de tot necessari. Hi ha tres procediments:

1. Recollir signatures per una agrupació independent local: Això només es pot fer en pobles petits on no calen excessives firmes. En aquest cas és inclús interessant ja que la recollida és ja una pre-campanya, però en els pobles més grans és molt difícil per la gran quantitat de firmes a recollir (amb fotocòpia del DNI) i el poc temps que et deixen (15 dies).
2. Una altra manera és legalitzar una associació política amb un i utilitzar les seves sigles a tots els llocs.
3. Finalment, es pot fer una coalició entre organitzacions legals (com es va fer en el cas dels CUPs entre el MEN i l'MDT: Però això té el perill de la dependència i de les relacions entre les organitzacions).
4. Quin paper ha de fer la CRIDA

Per tot el que hem dit creiem que seria inútil que la política municipal fos que la Crida es presentés com a tal a les eleccions. Si bé en alguns pobles pot ser que la Crida sigui l'única força alternativa el suport d'aquesta al collectiu es podria fer evident però sense pretensió de control.

El primer que s'hauria de fer, creiem, és impulsar la comissió municipal de la CRIDA, coordinant la gent de l'organització que treballa en aquest camp: Iniciar un debat intern a totes les assemblees locals sobre la necessitat de treballar aquests temes, algunes ass: ja hi treballen i haurien d'aportar les seves experiències. La Crida hauria de potenciar la creació dels collectius unitaris, sense protagonisme i connectar des de diversos àmbits (local, sectorial o nacional) persones i organitzacions interessades.

També s'hauria de plantejar amb urgència la legalització d'un nom útil per a tots els collectius possibles. És més important

assolir els objectius que donar protagonisme a la nostra organització:

Seria també interessant intentar un intercanvi d'informació, a través de la Comissió Internacional de la CRIDA, amb altres experiències municipals:

David Gómez : Crida de Premià
integrada al CUP de Premià

desembre de 1989:

* A continuació afegim uns annexos que són escrits de reflexió sobre política municipal en la nostra experiència de Premià: